

Dr. Folly Gábor - Ahol túlárad ...

A szél ott fúj, ahol akar. Hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy. (Ján 3.8.) ... a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek. (1Kor 12.11.) Az Isten Szent Lelke azokat tölt el kegyelmével, úgy és akkor, ott és ahogyan szeretetének legjobban megfelel. Emberiesen szólva: túláradó jókedvében szórja, szórja ajándékait az isteni nagyvonalúság mértéktelenségével.

Jézus, aki egy az Atyával, azért jött, hogy tanúságot tegyen az Atya szeretetéről. Ezt a szeretetet az (is) jellemzi, hogy ahol túlárad a bűn, ott túlárad a kegyelem. Máskor és máshol is túlárad, de ott ahol a bűn túlárad, ott biztosan túlárad a kegyelem is (Róm 5.20.).

Ha valahol és valamikor túlárad a bűn, akkor az a Keresztúton így volt. Jézus keresztre feszítésekor a gyűlölet megölte a legjobban szeretőt és ezáltal áradt el az egész világon a megbocsátó, megváltó isteni szeretet. A túláradó bűn elkövetésekor nyerte el számunkra Jézus, aki a keresztfán kivégzőiért imádkozott, a végleges isteni kegyelmet.

A volt Jugoszlávia területén dúló háború már emberi ésszel alig érthető. A gyűlölet elvakította a feleket, már egymás megölése a cél, a népellenes és háborús bűnök napirenden vannak, és ott van Medjugorje, ahol emberileg szólva már nem talált más utat és figyelmeztetést Urunk, mint édesanyját küldte el, imára és megbékélésre szólítva fel mindenkit. A háború eme démonát csak az imádkozás és böjt űzheti el, és ezt szinte személyes én irányítja a Szűz Anya.

A börtönökben is túlárad a bűn. Az elítéltek magukkal viszik a meg nem bánt bűneik súlyát, sokszor szadista őrzőik és társaik kezébe kerülnek, évtizedeken át kivégzések és kínzások jellemezték börtöneinket. A börtönből szinte nem is látszott, hogy más is túláradhat ott, mint a bűn.

Lénárd Ödön katolikus pap, 19.5 évet töltött az elmúlt rendszer börtöneiben, több részletben, politikaiként. A börtönben indította az Isten Szent Lelke életében először vers írásra, papír és íróeszköz nélkül. Megtanulta, bemagolta saját verseit, hogy kikerülve leírhatta őket. Amikor szabadlábra került nem írt verseket, majd egy újabb börtön-periódus egyik Újévének reggelén, a Szent Lélek ismét versírásra ihlette. Cigaretta papírra írta őket és így hozta ki a börtönből, de pontosabban fogalmazva azt kell mondani, hogy a Gondviselő hozta ki a cigarettapapírokat, hiszen annyira valószínűtlen volt, hogy kijussanak. Egy ilyen cigarettapapírt el is küldött VI. Pál pápának, aki haláláig őrizte is azt, ekkor került vissza tulajdonosához. Semmi máshoz nem hasonlíthatók e versek, mint Pál és Szilás énekéhez a börtönben, alig értjük ezt a túláradó örömet. Az igazságtalanul elítélt, az ártatlanul szenvedő dalra fakad börtönében. Lehet ez? Egy ezek közül a versek közül:

Mi közöm van hozzátok?

Ledobbantam első sétán lázadva az udvaron,
hová hoztál Uramisten, kiket raktál körülem,
nem bírom, nem akarom!
Elfeledted, hogy ki voltam, mi lobogott belőlem,
elfeledted ifjúságom, merész kamasz-harcaim,
most lész hozzám hűtelen?

Ennek itt vér, szajré-arany szaglik annak ujjain,
ostobák, vagy maszlagoltak, mástól kapják imájuk,
ezek az én társaim?

S ha már egyszer dicséreted odafönt kívánjuk,
gúnyt is űzöl abból, aki féltőn hordta színeid?

Mi közöm van hozzájuk?

Belül a Hang simítóan válaszol:

bugyborékolj forró fejjel nagy gyerek.
Bölcs-magadnál erősekhez jár doktor,
repedt nádat talán ti is töritek?

Elhoztalak tévelygőkhöz tenyéren,
szánok néked nyolc termékeny hónapot,
minden napját úgyis tudod, megkérem.
s ez tenéked jutalmadul adatott.

S ledobbantam nyolc hó múltán lázadva az udvaron:
ígérhettél bárányokat, tigris ez itt sorba mind,
szép jutalom mondhatom.
Azt hiszed, hogy káromodban egy is vágyik idekint?
Dühhel várják, hogy még egyszer elszántabban üssenek,
minek rász rám üres kint?

Koncolnának Bonifácként: vágom az ó tölgyüket!
Engem is még híni bátrak fehér lovat áldozni
ezeket nem nyered meg!
Meg nem szűntem türelemmel prédikálni, cáfolni,
tovább zörög agyuk helyén a vajat lemez konokul:
Engedj tőlük távozni!

Belül a Hang szemrehányóan válaszol:
Vén fejjel sem tanultál még eleget,
hallottak tán, mint nálatok, valahol,
annyi üres szédítést emberek?

Kapsz most tőlem még újabb nyolc hónapot,
ne beszélj, csak élj közöttük példakép,
had lát hassák - nem szemét az! - a Magod telt
kalászbán ringatózódik búzaként!

Sompolyogtam nyolc hó múltán szégyennel az udvaron:
tenném, amit parancsoltál, szívem, lelkem mélyiből,
akarom, de nem bírom!
Kalászmódra lengedeztem minden lábra szelídül,
mocskosan vagy tisztán járták utaid naponta,
s nem néztek csak messzirül.

Ketten álltak meg mellettem Kalászt törni azóta,
annyi konkoly helyett - szóltak - a Jóisten ezt adjon,
ez lesz kenyér valóban!
Nincs szemük, hogy láthassanak?
Én hibáztam oly nagyon?
Nyolc hó alatt kettő lélek visszatért a karámba,
de négyszáz hol vagyon?

Belül a hang mosolyogva válaszol:
embereket tucatszámra szállítnál?
Egyet vártam, hogy a nyájból elhozol,
gyúlj öröme, hogy megnyerted másikat!

Kicsinyben hú, sokat bízik most terád:
remetének emellek ki közülük,
egy kereszted, könyved nem lesz, se párnád,
térdenállva vezekeld az ő bűnük.

Himnuszoddal szüntelenül
ostromold az egeket,
testi-lelki börtönükből
te imádkozd ki őket.
S ha igazán szereted
imádkozd ki nemzedet!

És azóta egymagamban
térdelek egy sivatagban.
Gyors hónapok észrevétlen
repülnek el nyáron-télen.
Himnuszaim egyre szállnak,
vége nincsen az imának.

Már az időt sem kérdezem,
minden magyar börtönökben
lélekfogytig dalolok -
s utolsónak maradok!

A börtönpasztorációról szóló sok tudományos pontossággal írt könyv is tanulhat ebből a versből.
Annak minden fontos mozzanata említést nyer:

- az idegenkedés,
- annak felismerése, hogy jutalmul kaptuk az ott dolgozás lehetőségét,
- a reménytelenség, majd a mégis folytatom érzése,
- mennyire tehetnek ők erről,
- az újra fogalmazott feladat: ne beszélj, csak élj közöttük példakép,
- a mindegyikkkel kapcsolatba kerülés vágya és a visszautasítottság,
- majd az egyért is bejárok öröme,

de mindebből mégis kiemelném, az utolsó versszakokat: nincs börtönpasztoráció a szüntelen imádkozás nélkül, annak megtapasztalása, hogy ez az igazi segítség és ennek örömeben: utolsónak maradok.

A Mécses lelkeségi mozgalmat is ez a felismerés (egész máshol, más emberekben, más körülmények között) indította el, a Keresztutaknak is ez a céljuk. és ha valaki többet nem is tesz a börtönben lévőkért, mint imádkozik értük, részt vállalt ebből a munkából. Megjeleníteném Teréz anya és Marie Decker kapcsolatát. A szeretet tevékenységben és szolgálatban megélő Teréz anya (és később minden rendtársa) mögött szinte végigimádkozza életét egy tolóksiban élő belga asszony, és Teréz anya lelki támaszának, egy helyen édesanyjának nevezi. A keresztény élet a tevékeny szeretet, a cselekvő szolgálat és az ima egységében, harmóniájában és egyensúlyában valósul meg, személyenként és közösségenként egyaránt.